

פצעי בגרות

אחד הסיפורים שליוו אותי בגיל ההתבגרות שלי הוא על האבא שקנה לביתו המתבגרת זוג עגילי פנינה יפיפיים לחג. ומה עשתה אותה הבת כשקיבלה אותם? במקום לקפוץ משמחה היא התפרצה בבכי זועם על כך שהעגילים הללו רק מדגישות את חוסר ההתאמה המשוע בין הזוהר שלהן לפניה מלאות פצעי הבגרות.

אף על פי כן, דווקא אותם עגילים ליוו אותה בהתבגרותה ובכל פעם שהיא הייתה צריכה לשאוב עידוד ונחמה היא הייתה פותחת את המגירה ושומעת את מה שאביה אמר לה באותו מעמד: "אל תדאגי ביתי, יום יבוא והעגילים הללו יתאימו לך בצורה מושלמת".

הסיפור הזה מזכיר לי קצת את הפרשה שלנו, פרשת שלח לך. יוצאים מרגלים לתור את הארץ, ובמקום לראות עד כמה היא מתאימה לנו, הארץ הטובה הזו, הם מפנים מבט אל החסרונות.

את הסוף כולנו מכירים, דור המדבר לא זוכה להיכנס לארץ. אך מה מופיע מיד אחרי פרשת המרגלים? המילים "כי תבואו אל הארץ!" רגע, רגע, לא אמרנו לפני רגע שאנחנו לא נכנסים לארץ?! "במדבר הזה יפלו פגריכם?"

מפרש רש"י: "בישר להם שיכנסו לארץ", אמנם לא אתם, אבל הבנים שלכם. נכון, כעם אתם עדיין בגיל ההתבגרות ומסתבר שהארץ הטובה הזו עוד לא מתאימה לכם, היא אפילו קצת מדגישה את "פצעי הבגרות".

אך יום יבוא והיא תתאים לכם ככפפה ליד, בהרמוניה מושלמת. המילים הללו, יש בהם כל כך הרבה עידוד ונחמה לעם שבדרך, לנער ולנערה שבדרך, שזקוקים למבוגר אחראי שיהיה להם "כעיני העידה" שירים את המבט אל העתיד הלא באמת רחוק, גם אם עכשיו הפנים מלאות חצ'קונים.

בשבוע שעבר נפרדנו מהרב גרשון אידלשטיין זצ"ל שעזר להורים רבים להביט במתבגרים שלהם במבט מלא תקווה, מבט של "כי תבואו אל הארץ" גם אם עכשיו אתם תקועים במדבר ולא ממש רואים את האופק. זכותו תגן עלינו.

הילה ג'ורנו,

אשת רב קהילה בערד,
בלנית, מדריכת כלות,
וחברת 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם